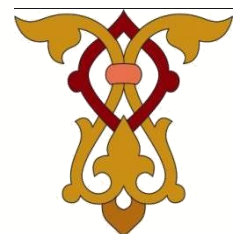

نشست علمی - پژوهشی

دعا، آرامش از منظر امام علی علیه السلام

شناسنامه نشست علمی - پژوهشی

شماره نشست: ۲

نوع نشست: عمومی

استاد نشست: حجت الاسلام والمسلمین جناب آقای دکتر حمیدرضا مظاهری سیف

تعداد شرکت کنندگان: ۱۰۰ نفر

زمان: دوشنبه مورخ: ۱۳۹۴/۲/۹

مکان: سالن حسینیه موسسه آموزش عالی بنت الهدی

اهم اقدامات انجام شده:

۱. هماهنگی با استاد و دعوت از استاد جهت حضور در نشست؛
۲. سفارش طراحی و چاپ پوستر و بنرهای تبلیغاتی نشست؛
۳. اطلاع رسانی در سطح موسسه؛
۴. هماهنگی سالن برگزاری نشست از لحاظ نور، صوت، تهویه و ...؛
۵. ثبت و ضبط نشست؛
۶. پیاده سازی و ویراستاری متن سخنرانی استاد؛
۷. تهیه گزارش نشست.

اهم مباحث:

موضوع بحث اهمیت ذکر در ایجاد آرامش می‌باشد. آنچه در ابتدا از ذکر به ذهن متبادر می‌شود، در دست گرفتن تسبیح و بیان الفاظ و عبارات دعایی است، اما این کار ذکر محسوب نمی‌گردد، بلکه ابزار ذکر می‌باشد. باید دانست ذکر، صرف بیان الفاظ و واژه‌ها نیست بلکه خود ذکر مفهوم گسترده دارد. ذکر کلید دستیابی به آرامش بوده و در وجود انسان تحول می‌آفریند.

خداوند متعال پیامبران، انبیاء و آموزه‌های دینی را در اختیارمان قرار داد تا ذکر را دریابیم. قرآن ذکر است و پیامبران مذكر بودند.

حضرت علی علیه السلام، در خطبه ۲۲۲ نهج البلاغه با بیان بسیار جالب، نکات قابل تفکر و تأمل را با موضوع ذکر به شرح ذیل مطرح نمودند. "رجال لا تلهيهم تجارة ولا بيع عن ذكر الله؛ حضرت در این فراز مردمانی که تجارت، بیع، (خرید و فروش دنیوی) آنان را از یاد خدا غافل نمی‌کند، را تفسیر می‌نمایند.

امام علی علیه السلام می‌فرماید: خدا ذکر را برای شفافیت و روشن شدن دل قرار داده و به وسیله آن قلب را لایه زدایی کرده و جلا می‌دهد.

ذکر نقش زدایش و پاک‌سازی قلب را برعهده دارد و موجب آشکار شدن حقایق پنهان در قلب می‌گردد. هنگامی که قلب جلا یافت، گوش‌های ناشنوای دل، شنوا می‌شود و حقایقی تا کنون درک نمی‌کرد را می‌یابد. حقایقی که خیلی از افراد قادر به درک آن نیستند. ذکر قلب را پاک‌سازی می‌کند و پرده‌های غفلت کنار زده و بصیرت انسان نمایان می‌گردد. به همین علت انسان اهل ذکر احساس آرامش نموده و حضور خدا را در همه حال حس می‌کند. چنین فردی همیشه خدا را در کنار و همراه خود می‌بیند و این احساس حمایت الهی سبب ایجاد آرامش در وی می‌گردد. بسیاری از اوقات دچار اضطراب و نگرانی می‌شویم چون فکر می‌کنیم تنها هستیم و کسی را نداریم و هیچ کس قدرت یاری رساندن به ما را ندارد و ما هستیم و مشکلات بسیار. اگر انسان قدرتی بی‌نهایت را پشتیبان خود احساس کند، هرگز نگرانی به خود راه نمی‌دهد.

ذکر حقیقی این است که زبان قلب باز شده و خدا را به یاد بیاورد. خدایی که همه و همه او را می‌شناسیم.

ذکر گمشده ماست، باید آن حقایق پنهان شده در درون را بیابیم و به یاد آوریم. چنان چه با بیان این کلمات و الفاظ چیزی به یاد آوردید، وارد مرحله ذکر شدید. انسان از طریق ذکر با خدا هم صحبت می‌شود و گوش دل باز شده و الهامات الهی دریافت می‌گردد.

امام علی علیه السلام در ادامه خطبه می‌فرماید: در دوره‌ای که پیامبران نیستند، بندگان از خدا هستند که فکرشان با آنها سخن می‌گوید.

کسی که اهل ذکر باشد خدا نیز او را یاد می‌کند. ذکر، انس و آرامش به ارمغان می‌آورد. کسی که خدا را دارد و قدرتش به قدرت لایتناهی الهی گره خورده و قلبش خانه خدا شد، هرگز متلاطم و مضطرب نخواهد بود. ذکر انسان را ارتقا داده و بالا می‌آورد. انسانی که قلبش سرای خدا شود، آرامش دارد و وارد دنیای ماورایی می‌شود.

اهل ذکر مانند سایر انسان‌ها زندگی می‌کنند، غذا می‌خورند، می‌خوابند و ... ولی از یاد خدا غافل نمی‌شوند. جسم آنان بین ماست اما روحشان جای دیگری است.

خدا ما را در سرای غفلت قرار داد تا به ذکر برسیم. همه افراد قادر به ذکر و حق هستند. مگر افراد سفیه و نادان.

امام علی علیه السلام در ادامه می‌فرماید: انگار این دنیا تمام شده و آنان وارد آخرت شدند. در حالی که هنوز در این دنیا هستند ولی گویی از دنیا دل بریدند و وارد آخرت شدند و آن طرف دنیا را درک می‌کنند. انگار قیامت واقع شده و آنان از همه آن مسائل آگاه شدند. ذکر این چنین می‌کند و وجود را توسعه می‌دهد.

هوی، هوس و سرگرمی‌های دنیوی ما را مشغول کرده و قلبمان را کوچک نموده، به همین علت با تغییر و تحول در امور دنیایی به تب و تاپ افتاده و مضطرب و نگران می‌شود. اما اگر فردی الهی شد و از مادیات دل کند، بهشت جایگاه او می‌شود. هنگامی که قلب انسان پویا شده و حرکت کند، به رشد معنوی می‌رسد و نور خدا، جلوه‌های الهی و حضور معنوی او را در این دنیا می‌یابد. ذکر انسان را رشد می‌دهد. در روایات ذکر به عنوان غذای روح معرفی شده است. در اثر ذکر دل بزرگ شده و رشد می‌کند تا جایی که خدا در آن وارد می‌شود.

امام علی علیه السلام در این باره در کلمات قصار نهج البلاغه می‌فرماید: قلب خود را از دنیا خارج کنید قبل آنکه بدن شما از این دنیا برود.

ذکر رشد، درمان و درمانگاه دردهای دل و امراض قلبی است.

هنگامی که دعا می‌کنیم، حاجتی داریم و زندگی خود را در گرو آن حاجت می‌دانیم، سوز و گداز داشته و راز و نیاز می‌کنیم، پس از آن است که احساس آرامش نموده و مضطرب نیستیم. خداوند متعال در قرآن کریم می‌فرماید: اَدْعُونِي فَاَسْتَجِيبْكُمْ؛ شما دعا کنید، خداوند اجابت کرده و پاسخ می‌دهد.

اجابت الهی به صورت ندا و الهامات به قلب انسان القا شده و موجب هدایت می‌گردد.

تصاویر نشست

